

Таким чином можна, з нашої точки зору, зробити досить обґрунтований висновок щодо того, що у процесі виборів населення, громадяни України проявляють дуже значну активність та досягають при цьому значної політичної ефективності. Чого варті хоча б президентські та парламентські вибори в Україні у 2019 році, коли громадяни країни, незважаючи на існуючі до цього традиції фактичних «перевиборів» старих політичних еліт, показали свою незгоду із старою політикою керівництва держави, та зробили рішучі кроки відносно того, щоб фактично «поміняти» в країні політичні еліти. При цьому серйозна активність громадян на цих виборах взагалі та у голосуванні на нові еліти зокрема свідчить про політичну (і підкреслимо, індивідуальну!) активність громадян України та її ефективність.

Таким чином саме в процесі виборів, оглядаючи специфіку електоральної поведінки громадян, можна зробити кінцевий та доволі обґрунтований висновок щодо того, що індивідуальна поведінка громадян України на етапі демократичної політичної трансформації дійсно виступає як достатньо ефективна. Висновок, який, на жаль, поки (вважаємо, що в основному за рахунок недостатньої вивченості цієї проблеми) не можна повністю (частково ми це зробили вище) підтвердити, аналізуючи інші різновиди політичної участі та політичної поведінки громадян.

Література:

1. Соціологія політики : підручник : у 2 ч. / за ред. В. А. Полторака, О. В. Петрова, А. В. Толстоухова. Київ : Вид-во Європ. ун-ту, 2011. Ч. 2. С. 61–81.
2. Соловьев А.И. Политология: политическая теория, политические технологии: учебник /А.И. Соловьеву Москва : Аспект Пресс, 2000. 559 с.
3. Українське суспільство: моніторинг соціальних змін: Випуск 4 (18). Збірник наукових праць /за ред.. В. Ворони та ін. Київ :Інститут соціології НАН України, 2017. 600 с.
- 4.Шведа Ю.Р. Політичні партії у виборах: теорія та практика виборчої кампанії: навч.-метод. посібник /Ю. Шведа. Київ : Знання, 2012. 373 с.
5. Лиллекер Д. Политическая коммуникация. Ключевые концепты : пер. с англ. Харьков : Изд-во «Гуманитарный центр», 2010. 300 с.

Білоусова К. О.

*магістрантка Південноукраїнського
національного педагогічного
університету імені К.Д. Ушинського*

ОСНОВНІ НАПРЯМИ НАПИСАННЯ ЗНАЧЕННЯ КОХАННЯ В ФІЛОСОФІЇ

Любов - це складова системи особистості, яка отримує все більше можливостей для розвитку в сучасному суспільстві. Незалежність, здобута державою, створює нові можливості для актуалізації особистісного початку своїх громадян, але руйнування світогляду колишньої суспільної системи поставило під сумнів можливість знайти достовірний вектор дій. Авторитет українського народу впливає з почуття християнської любові, яка була однією з найвизначніших у процесі формування ментальної та моральної структури слов'янських етносів.

Вивчення філософського значення феномену кохання як моральної основи процесу побудови нової глобальної спільноти стає актуальним у контексті змін, що відбуваються у світі, в українському суспільстві та особливо у житті [1, с. 564].

Тема кохання давно ігнорується, саме тому вчені зайняли позицію агностицизму щодо цього філософського явища, соціальна філософсько-психологічна сутність цього явища досі не повністю зрозуміла. За останнє десятиліття в соціальній ситуації відбулися значні зміни: можна спостерігати статевий розвиток молодого покоління, але спостерігалася потреба в любові та прихильності. Також не зрозуміло, чому при сильній прихильності до партнера любов не завжди приносить задоволення, щастя та радість у житті. Проблеми та негативні наслідки взаємності та взаємності кохання ("нещасливе кохання") залишаються відкритими.

Кохання - це вибіркове, вільне і водночас органічно вимушене вираження природних і духовних глибин особистості. Це явище виникає з глибини несвідомого в певних ситуаціях під впливом несвідомих мотивів як найбільш прийняттого пояснення власного фізіологічного стану. Філософське пояснення феномену кохання пов'язане з неоднорідністю теоретичних основ любові. Кохання потрібно відрізнити від кохання, залежності, фізичного чи психологічного завоювання [2, с. 224].

У своїй книзі "Любов і кохання" американський психолог Дороти Теннов описала романтичне кохання як сліпий біологічний механізм, який піклується про наших предків. Теннов, не розглядає кохання як справжнє кохання, а описує його як хворобливий стан із симптомами [3, с. 241]. Аби не засмучувати своїх близьких діями чи словами наших близьких, необхідно привернути увагу психологів. Вони стверджують, що почуття любові в нашій поведінці втілюється у турботі про близьких, відповідальності, повазі та знайомстві.

Д. Теннов не вважає закоханість справжнім коханням, а описує її скоріше як хворобливий стан, що має наступні симптоми: постійні нав'язливі думки про об'єкт закоханості; гостра, хвороблива потреба у повторних почуттях об'єкта, відчуття ейфорії у разі взаємності; зосередженість на об'єкті закоханості до такої міри, що людина може ігнорувати важливі обов'язки й не вирішувати нагальні проблеми; спотворене сприйняття об'єкта закоханості, що часто межує з маренням. При цьому позитивні якості об'єкта перебільшуються, а негативні або ігноруються, або вважаються привабливими [3, с. 240].

Філософська характеристика любові є аналіз формальних, справжніх аспектів любові взагалі як людського вміння, як чогось незмінного, що завжди залишається однаковим у різних культурних формах і в різних історичних епохах. В історико-філософській традиції є кілька теорій різного характеру, які стараються пояснити, що це таке любов, і яка її роль в житті кожної людини та у сучасному світі.

Досократик Парменід, який був представником елейської школи говорив, що статева пристрасть є одним з принципів про вчення буття. Емпедокл вважає, що світ побудований не тільки з чотирьох стихій, він ще здійснюється за світовим законом, тобто завдяки двом силам, Любові та Ворожнечі: «В одну мить, все зливається в одне ціле завдяки Любові, а з плином часу, Ворожнечею, все руйнується і несеться врізнобіч. Як тільки Любов починає перемагати, то стихії з'єднуються в одне ціле і світ перетворюється на кулю, тобто Сфайрос. Проте в один момент верх бере Ворожнеча [4, с. 392].

Сократ розділяє любов на «любов по душі» «любов по тілу» у своєму діалозі «Евтифрон». Давньогрецький філософ вважає, що «любов по тілу - швидкоплинна і проходить досить швидко в порівнянні з душевною любов'ю, яка триває доти, доки ти прагнеш чогось більшого (досконалість)» [3]. У добу Відродження медитація, яка стосувалась ідеї любові базувалась на працях середньовічних мислителів та на фундаментальному ренесансі давньої філософії любові, що посприяло новому баченню на ідею любові. «Любов - це великий та досить міцний обруч, який єднає світ в одну велику споруду, а людей, що в ньому живуть у всезагальне братство», -такого висновку дійшов М. Фічіно у своєму трактаті «Тлумачення на «Бенкет» Платона» [5, с.989].

Досить важко пояснити, як це відчувати любов до іншої людини, яка ще сама не відчула цього прекрасного почуття. Насправді, цій людині любов здавалася б якимось не

зрозумілим почуттям. Всі філософи розкривали свої думки для того, щоб знайти першооснову любові, яку вона вбачали у природному (вода, вогонь, земля, повітря) та у вічному, в любові.

Новітня філософія любові показана здебільшого німецькими класичними філософами, такими як І. Кант, Ф. Гегель, Г. Фіхте. Видатний російський філософ М. Лосський говорить: «Якщо погоджуватись з етикою Канта, то любов не може бути об'єктом бажання через те, що вона не є залежною від нашої волі». Любов, насправді не є подвигом схожим до подачі милостині, що може бути використаний волею і зразу ж зроблений. Отже, любов не належить до волі людини, то вона не в змозі бути початковим проявом моральності у людини.

Нова цивілізація дає людям нові можливості жити й любити. Саме в сучасному світі може бути так, що людина хоче більше не любові та ласки, а матеріального збагачення для того аби задовольнити свої потреби. Не часто можна зустріти таке, що люди по справжньому щасливі у своїх стосунках.

Таким чином, по-перше, в сучасному світі, любов - це не поширене явище, її місце займають різні форми несправжньої любові, які насправді, є численними формами розкладання любові. Людське щастя полягає в тому, щоб розважатися, отримувати задоволення від життя і людей які тебе оточують. Розважатися - це значить отримувати задоволення від вживання і споживання товарів, видовищ, їжі, напоїв, людей, сигарет, книг, кінокартин - все споживається і поглинається. Всі предмети духовні та матеріальні, стають предметом обміну і споживання [6, с. 620].

По-друге, саме любов у нашому житті дозволяє побороти усі негараздами. Вона може піднести людину на хвилях радості, скидати у вир безнадії та туги. Саме заради того щастя варто жити. Любов - це найпотаємніше з усіх людських почуттів. Вона надихає поетів і художників, музикантів і скульпторів на створення безсмертних шедеврів. І, якби поставити собі за мету прочитати все, що написано про неї, людині не вистачило б цілого життя.

По-третє, проаналізувавши дослідження відомих філософів, ми прийшли до висновку, що «любов» залишається однією із найбільших таємниць людського існування [7, с. 89].

Література:

1. Соловйов В. С. Сенс любові, Москва., Словник української мови: в 11 томах. 1973. 564 с.
2. Шестаков В. П. Философия любви и европейское искусство. Санкт-Петербург, 2011. 224 с.
3. Бердяев Н.А. Философия творчества, культуры и искусства. Москва., 1994. с. 241.
4. Кант И. Метафизика нравов., Сочинения в 6 т. Москва., 1965. с. 392.
5. В. А. Роменець, І. П. Маноха. Історія психології 20 століття. Київ: Либідь, 1998. 989 с.
6. Кейт Мілет. Сексуальна політика. Київ: Основи, 1998. 620 с.
7. М. Томенко. Теорія українського кохання. Київ: Основи, 2002. с.89

Васюков О.Д.

Європейський університет в Санкт-Петербурзі

МОВНА АСИМІЛЯЦІЯ ТА ЛІНГВІСТИЧНІ ІДЕОЛОГІЇ: ДОСВІД ВИВЧЕННЯ КАШУБСЬКОГО ЕТНІЧНОГО АКТИВІЗМУ

Кашуби (каш. Kaszëbi) – це західнослов'янська етнічна група, яка компактно проживає на півночі Польщі, зокрема на теренах сучасного Поморського воєводства. В деяких центральних та північних повятах Поморського воєводства кашуби складають